

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 532/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Vojčik & Partners, s. r. o., Rázusova 13, Košice, IČO 36 866 563, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Leo Teodor Vojčik, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13 CoPr 3/2019-368 z 25. februára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 166/2020 z 30. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ uskutočnil výberové konanie na pozíciu vedúceho ekonomického oddelenia. Svojvoľným úmyselným konaním jedného z členov výberovej komisie bola žalobkyňa zvýhodnená hlasovaním a len z tohto dôvodu obsadila prvé miesto podľa jej názoru s nárokom na uzatvorenie pracovného pomeru. Po zistení zaujatosti jedného z členov výberovej komisie výberová komisia sama zmenila svoje rozhodnutie tak, že nedospela k záveru o určení

poradia uchádzačov a navrhla vykonanie ďalšieho výberového konania, do ktorého sa žalobkyňa už neprihlásila.

3. Sťažovateľ si v priebehu konaní pred všeobecnými súdmi legitímne kládol otázku, prečo súdy poskytujú súdnu ochranu právam uchádzačky – žalobkyne, ktorá bola neoprávnene a preukázateľne zvýhodnená vo výberovom konaní, a nevideli porušenie práv ostatných uchádzačov v prípade, ak by výberová komisia svoje pôvodné rozhodnutie nezmenila. Zároveň za podstatnú výhradu považuje sťažovateľ skutočnosť, že žalobkyňa neuviedla žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa tvrdenej ujmy uplatnenej v zmysle § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 552/2003 Z. z.“).

4. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10 Cpr 1/2016-240 z 1. decembra 2017 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobkyňi sumu 2 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla konaním sťažovateľa, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (t. j. v časti o uložení povinnosti uzavrieť pracovný pomer so žalobkyňou). Okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa sa opodstatnene domáha náhrady nemajetkovej ujmy, pretože bola poškodená v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní neobjektívnou výberovou komisiou sťažovateľa. Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že žalobkyňa neuviedla žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa tvrdenej nemajetkovej ujmy. Pre okresný súd postačovalo zdôvodnenie vzniku a podstaty nemajetkovej ujmy žalobkyňou už len samotným jej tvrdením, že sa cíti priebehom výberového konania poškodená, a preto podala predmetnú žalobu.

5. Proti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal sťažovateľ odvolanie, tvrdiac, že pokiaľ výberová komisia sama zistila zaujatosť jedného zo svojich členov, išlo o vadu výberového konania a neprichádzalo do úvahy obsadenie súťažného miesta žiadnym kandidátom, a teda ani žalobkyňou. V takom prípade nebol daný materiálny dôvod, na základe ktorého mohla žalobkyňi vzniknúť nemajetková ujma, a preto žalobkyňa nevedela špecifikovať podstatu a výšku nemajetkovej ujmy, ktorá jej bola údajne spôsobená. Okresný súd ako súd prvej inštancie neprijateľne extenzívne vyložil § 311 až § 319 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o ochrane slabšej strany. Podľa názoru sťažovateľa skutočnosť, že žalobkyňa niečo subjektívne pociťuje ako krivdu, nemožno ešte považovať za dostatočný základ na priznanie nároku.

6. Krajský súd prvotne rozsudkom z 13. novembra 2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil ako vecne správny.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP (predovšetkým z dôvodu, že rozsudok nemal zákonom predpísané náležitosti a bol nepreskúmateľný) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3 Cdo 96/2019 z 21. novembra 2019 dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

8. Krajský súd po vrátení veci na opätovné prerokovanie rozsudok okresného súdu potvrdil rozsudkom č. k. 13 CoPr 3/2019-368 z 25. februára 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) ako vecne správny. V reakcii na kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu odvolací súd uviedol, že § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. predstavuje osobitnú právnu garanciu pre uchádzača domáhať sa svojich práv na súde vrátane primeranej náhrady v peniazoch. Žalobkyňa bola poškodená v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní, čo bolo preukázané a čo deklarovala.

Podľa názoru odvolacieho súdu pre poskytnutie (priznanie) nemajetkovej ujmy stačí preukázanie podmienky nedodržania podmienok pri výberovom konaní, v dôsledku čoho sa cíti byť poškodená.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ opäť dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, argumentujúc, že krajský súd sa odklonil od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 246/2018, sp. zn. 3 Cdo 36/2019 a sp. zn. 4 Cdo 15/03, ako aj ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 16/2009. Sťažovateľ argumentoval aj odklonom krajského súdu od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 96/2019, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci.

10. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením č. k. 9 Cdo 166/2020 z 30. júna 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ predovšetkým namieta porušenie princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia – porušenie zásady právnej istoty, poukazujúc na tzv. precedenčnú záväznosť, v rámci ktorej existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym rozhodnutím najvyššieho súdu zmysluplný právny dialóg (porovnaj napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo/155/2011). Tento prístup sa preto nepovažuje za porušenie princípu právnej istoty.

12. Sťažovateľ vidí zásadný odklon rozsudku krajského súdu predovšetkým od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 15/03, a to v týchto právnych názoroch, od ktorých sa v posudzovanej veci pre ich jednoznačnosť nebolo možné odkloniť: (i) mieru zásahu treba zistiť dokazovaním a (ii) pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom dotknutá či znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí dotknutej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním. Iba ak sa preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, môže byť fyzickej osobe priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

13. Podľa krajského súdu a najvyššieho súdu pre uplatnenie nemajetkovej ujmy podľa § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. je úplne postačujúce zdôvodnenie vzniku a podstaty nemajetkovej ujmy žalobkyňou už len jej samotným tvrdením, že sa cíti priebehom výberového konania poškodená, a preto podala predmetnú žalobu. S takýmto názorom sťažovateľ nesúhlasí, pretože aj toto tvrdenie musí byť predmetom dokazovania rovnako, ako sa uvádza v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 15/03. Krajský súd sa v tejto súvislosti stotožnil s právnym názorom okresného súdu, že samotná žaloba predstavuje odôvodnenie nároku na nemajetkovú ujmu, čo považuje sťažovateľ za obyčajnú tautológiu.

14. Sťažovateľ zastáva názor, že pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok. Jednak tej, že výberové konanie neprebehlo riadne, a jednak tej, že žalobkyňa práve preto utrpela konkrétnu nemajetkovú ujmu. Okresný súd, ako aj krajský súd zhodne uznali výsledky výberového konania, a teda poukázali na nemožnosť vyhovenia žalobe v časti o uzavretie pracovnej zmluvy. V prípade, že výberová komisia zistila zaujatosť jedného z členov, išlo o vadu výberového konania

a neprichádzalo do úvahy obsadenie súťažného miesta žiadnym kandidátom, teda ani žalobkyňou, čo následne stráca aj materiálny dôvod na vznik nemajetkovej ujmy u žalobkyne.

15. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 15/03 neriešilo otázku nemajetkovej ujmy upravenej v zmysle § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z., avšak podľa názoru sťažovateľa neuviedol dostatočné a presvedčivé dôvody na odklon od právneho názoru uvedeného v označenom rozhodnutí. Sťažovateľ uvádza, že predmetné rozhodnutie je možné aplikovať aj v posudzovanom prípade napriek tomu, že rozoberá problematiku nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z. z. sa na túto oblasť pracovnoprávných vzťahov aplikuje subsidiárne Zákonník práce, ktorý zase v § 1 ods. 4 uvádza, že ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Inštitút nemajetkovej ujmy je upravený vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, je preto aplikovateľný aj na posudzovaný prípad. S prihliadnutím na uvedené žalobkyňou tvrdený vznik nemajetkovej ujmy mal byť predmetom dokazovania, a teda nebola postačujúca len jej domnienka, resp. jej pocit poškodenia v nemajetkovej sfére.

16. Sťažovateľ taktiež poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z aplikácie § 5 ods. 2 zákona č. 552/2003 Z. z., ktorú sťažovateľ považuje za nesprávnu, pretože žalobkyňa žiadne diskriminačné konanie proti svojej osobe netvrdila a len súd dospel k záveru, že jej nevymenovaním do funkcie bola diskriminovaná. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 246/2018 a ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 16/2009 platí, že len subjektívny názor žalobcu na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na to, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej či nepriamej diskriminácii jeho osoby.

17. Sťažovateľ poukazuje na odklon krajského súdu od predchádzajúceho kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 96/2019, v ktorom v predmetnej veci najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že aj v prípade situácie predvídanej v § 387 ods. 3 druhej vete CSP je odvolací súd povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Zvlášť ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci. To sa však v predmetnom prípade nestalo, a to napriek tomu, že sťažovateľ v odvolaní namietal, že v prípade žalobkyne absentuje akékoľvek aj laické tvrdenie o tom, že jej výberové konanie spôsobilo nemajetkovú ujmu, a že súd si len z prejavov žalobkyne neprípustne vydedukoval a vykonštruoval, že nemajetková ujma vznikla. Sťažovateľ je preto toho názoru, že v napadnutom rozhodnutí krajský súd a najvyšší súd neuviedli dostatočné a presvedčivé dôvody na odklon od právneho názoru uvedeného v skorších rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 246/2018, ako aj sp. zn. 3 Cdo 96/2019.

18. Na základe uvedeného považuje sťažovateľ obe napadnuté rozhodnutia a postup všeobecných súdov za primárne porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ich sekundárnym dôsledkom je porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu v konaní o uloženie povinnosti uzavrieť pracovný pomer so žalobkyňou a o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, na základe ktorých bol sťažovateľ ako žalovaný zaviazaný na zaplatenie sumy 2 000 eur.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania sťažovateľa najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

21. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

22. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

23. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

24. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľom uplatnené námietky zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým

v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

25. Aby na základe dovolania podaného podľa už citovaného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP (porovnaj k tomu rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania v kontexte zodpovedania otázky, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

26. Dôvodmi prípustnosti dovolania je nevyhnutné rozumieť jednotlivé a do zákona poňaté skutkové podstaty reprezentujúce dovolací dôvod. Sťažovateľ pritom v dovolaní uvádzal ako dôvod prípustnosti ním podaného dovolania riešenie rozhodnej právnej otázky odvolacím súdom spôsobom odkláňajúcim sa od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] a tiež konštatoval, že upúšťa od dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšším súdom formulované podmienky pre prípustnosť dovolania (body 12.1, 12.2 a 12.3 odôvodnenia napadnutého uznesenia) podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda a) konkretizovanie právnej otázky riešenej odvolacím súdom a uvedenie, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetlenie, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a súčasné označenie konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu a napokon c) uvedenie, ako mala byť táto otázka správne riešená, už boli predmetom ústavnoprávneho prieskumu ústavného súdu, ktorý opakovane konštatoval, že tieto právne závery najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Aj pri postupnom vývine judikatúry ústavného súdu smerom k menej formálnemu chápaniu vymedzenia dôvodov dovolania sú v tomto prípade rozhodujúce okolnosti uvedené v nasledujúcich bodoch tohto odôvodnenia.

28. Rozhodujúcou pre posúdenie ústavnej udržateľnosti uznesenia najvyššieho súdu je aj osobitosť konania, v ktorom k uplatneniu dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia dochádza, ktorým je konanie o uloženie povinnosti uzavrieť pracovnú zmluvu so žalobkyňou, ktorá sa zúčastnila výberového konania uskutočneného sťažovateľom podľa zákona č. 552/2003 Z. z., ktoré však z dôvodu neobjektívneho hodnotenia uchádzačov výberovou komisiou (žalobkyňa bola zvýhodnená) skončilo neúspešne, pričom nasledujúceho výberového konania sa žalobkyňa nezúčastnila. Konajúce všeobecné súdy napriek uvedenému priznali žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy, pretože bola poškodenou v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní.

29. Sťažovateľ v dovolaní argumentoval, že krajský súd nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav § 5 ods. 2 zákona č. 552/2003 Z. z., pretože žalobkyňa žiadne diskriminačné konanie proti svojej osobe netvrdila, súčasne došlo k nesprávnej aplikácii § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. (sťažovateľ nesprávne uvádzal § 10), pretože žalobkyňa len deklarovala pocit ujmy, ktorý

nebol dokazovaním preukázaný. Sťažovateľ poukázal na odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 246/2018, sp. zn. 3 Cdo 36/2019, sp. zn. 4 Cdo 15/03 a rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 16/2009.

30. Najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľom uvádzanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 36/2019 konštatoval (bod 14 odôvodnenia), že v ňom bola riešená odlišná problematika zaoberajúca sa otázkou „*a) možnosti priznať zamestnancovi v prípade určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy ako opakujúce sa plnenie do budúca, otázkou (b) aplikácie § 79 ods. 2 Zákonníka práce vtedy, keď zamestnávateľ požiada o primerané zníženie náhrady mzdy za podmienok uvedených v tomto ustanovení a otázkou (c) súladu výkonu práva zamestnanca na náhradu mzdy s dobrými mravmi*“.

31. Pokiaľ išlo o sťažovateľom uvádzané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 15/03, najvyšší súd poukázal (bod 15 odôvodnenia) na vzťah tohto rozhodnutia k § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a priznávaniu nemajetkovej ujmy, keď je potrebné preukazovať mieru zásahu, ktorým bola znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Predmetné rozhodnutie podľa názoru najvyššieho súdu nemožno aplikovať na otázku nemajetkovej ujmy podľa § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z., keď sa uchádzač o zamestnanie (žalobkyňa) cíti poškodený v dôsledku nedodržania podmienok výberového konania.

32. K potrebe ne/dokazovania následkov neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ako aj možnosti jej stanovenia voľnou (nie svojvoľnou) úvahou, najvyšší súd poukázal na svoje rozhodnutia R 53/2010 a sp. zn. 7 Cdo 145/2011, ktoré sťažovateľom uvádzanú judikatúru vyvracajú.

33. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamieta, že najvyšší súd, pokiaľ dospel k názoru o existencii odlišnej judikatúry o názorovo spornej právnej otázke (ako to tvrdí sťažovateľ), jeho právnu vec nepredložil veľkému senátu najvyššieho súdu na účely zjednotenia judikatúry najvyššieho súdu. Vzhľadom na uvedené posúdil argumentáciu sťažovateľa ako nedôvodnú.

34. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nerešpektovaniu právneho názoru vysloveného v danej právnej veci najvyšším súdom v jeho predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 96/2019 najvyšší súd konštatoval, že uvedená vada mohla založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (len v prípade nedodržania precedenčnej záväznosti možno uplatniť dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP), čo však sťažovateľ v dovolaní sám vylúčil, a tým najvyššiemu súdu, ktorý je dovolacími dôvodmi viazaný, preskúmanie jej existencie znemožnil.

35. Rovnako platí, že pokiaľ sa podľa názoru sťažovateľa krajský súd riadne nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, bolo na sťažovateľovi, ktorý bol po celý čas právne zastúpený, aby v rámci dovolania namietal aj dovolací dôvod zmätočnosti rozsudku krajského súdu, čo sa nestalo.

36. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom (poukázaním na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré odklon krajského súdu od judikatúry odvolacieho súdu nepotvrdili) aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou

argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP (dovolačí súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP).

37. Ústavný súd nezistil žiadny nedostatok majúci charakter porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, ktorý by odôvodňoval zásah do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu námietok sťažovateľa, ktoré majú charakter polemiky na úrovni zákona a zisteného skutkového stavu, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, toto odvíja (ako sekundárny dôsledok) od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného vlastníckeho práva, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu